

Nummer 9	1. Maj 1909	58. Aargang

Den 79. Aarskonference

i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige

afholdtes i Salt Lake City, Utah, den 4., 5. og 6. April. Det første Møde tog sin Begyndelse Søndag Formiddag Kl. 10, men allerede en Time før var det store Tabernakel fyldt til sidste Plads, saa at det blev nødvendigt at ty hen til Assembly Hall, en stor, smuk Bygning, der ligger nær Tabernaklet, og denne blev ogsaa fuldstændig fyldt. Ved Eftermiddagsmødet kunde 2—3000 Mennesker ikke finde Plads i Bygningerne; der blev derfor arrangeret Møde paa Plænen udenfor Tabernaklet, og Granittrinene foran Informationsbureauet maatte tjene til Platform for Talerne og til Kortribune.

Vejret, som Dagen før truede med at blive ugunstigt, klarede op; Solen kom frem og livede op, medens Fuglekvidder i Buske og Træer blandede sig med Orgeltoner og Salmesang. Bøn og Taksigelser til alle gode Gavers Giver fyldte ethvert Hjerte i de uhyre Forsamlinger, der lavt anslaaet udgjorde fra 16 til 18,000 Sjæle for ikke at nævne de mange Tusinder, som ikke kunde komme indenfor Tempelgrundens Indhegning, men som dog vare i fuld Overensstemmelse med alle Konferencens Forhandlinger.

Ligesom sidst var der denne Gang indrettet en „Ammestue", hvor Mødre kunde overlade deres smaa Børn i sikre Hænder, medens de selv overværede Møderne. (Smaa Børn have nemlig ikke Adgang til Tabernaklet.) Dette Arrangement muliggjorde, at Kvinder, som kom langvejs fra, kunde deltage i Højtidelighederne. Man vil vanskeligt kunne finde et

andet Sted paa Jorden, hvor en lignende Samling af Mennesker samles, alle for at bære Vidnesbyrd om de herlige Frugter, som Fredsfyrstens Evangelium har frembragt ved Lydighed imod det.

Præs. Joseph F. Smith ledede Møderne i Tabernaklet, og den ærværdige Høvding gjorde Indtryk af at være baade legemlig og aandelig frisk. Ved hans Side sad hans to Raadgivere John R. Winders og Anthon H. Lund. De Tolv Apostler vare ogsaa alle tilstede med Undtagelse af Chas. W. Penrose, som præsiderer over den europæiske Mission og bor i Liverpool, England. Ligeledes vare 6 af de Første Syv Præsidenter af Halvfjerds nærværende foruden Patriarker, Stavspræsidenter og Missionspræsidenter.

I sin Indledningstale dvælede Præs. Smith især ved Herrens rige Velsignelser mod sit Folk og hans uendelige Naade mod alle Jordens Børn; han udtrykte sin store Glæde over den Fremgang, Kirken havde havt paa alle Omraader, over de gunstige Udsigter for Fremtiden, og ytrede: „Vi kunne sammenligelsesvis kun kaldes en Haandfuld Mennesker; dog synes vore Lærdomme, lig en Surdejg, mere og mere at gjennemsyre den hele Verden. Vi ere i 79 Aar voxede fra omtrent ½ Dusin Medlemmer til flere Hundrede Tusind. Vi have gjennemlevet Barnealderen og nærme os nu Mandsmodenhed. Det er blevet en Nødvendighed for Guds Folk at efterleve Retfærdighedens Principper til Trods for hele Verdens Modstand og vore egne personlige Tilbøjeligheder.

Ingen Sekt paa hele Jorden er i Besiddelse af et eneste Sandhedsprincip, som vi ikke ere villige til at tilegne os, uanset i hvilken Form det findes; vi ere lige saa villige til at udsprede Sandhed som til at modtage den. Lad os holde fast ved det Gode og ikke tage Haanden bort fra Ploven, men trolig holde ud indtil Enden".

Første Raadgiver, John R.. Winders, gjorde derpaa nogle Bemærkninger og sagde: „Jeg glæder mig overordentlig ved endnu en Gang at have Lejlighed til at mødes med de Hellige i en General-Konference. Præs. Smith spurgte, hvad vi skulle gjøre for dette Værk; jeg for min Del ønsker at forblive trofast til Enden. Ingen har større Forpligtelser til Herren end netop jeg. Han har bevaret og velsignet mig i hele mit lange Liv, og jeg kan ikke andet end elske og takke ham og ofre ham de faa Dage, jeg har tilbage af dette Liv. Medens jeg lyttede til vor elskede Præsidents Ord, fyldtes min Sjæl paany med den Bestemmelse at ville tjene Herren. Jeg gaar nu i mit 88de Aar, og I kunne tro, mine Brødre og Søstre, at Herren har velsignet mig rigeligt".

Anden Raadgiver, Anthon H. Lund, var den næste Taler. Han sluttede sig til alt det, som de foregaaende Talere havde sagt. Det var hans Forsæt at blive tro mod de Pagter og Løfter, han havde indgaaet med Gud og med sine Brødre, Herrens Tjenere. Herren har paabegyndt sit Værk paa Jorden, og det vil udbredes, indtil hele Jorden bliver et

Fredsrige. Vi bør derfor som et Folk vaagne op til Flid og aflægge vor Ligegyldighed og Efterladenhed. De Hellige have lært mange Ting, siden de modtoge Evangeliet, som de ikke kjendte tidligere. Der er kastet Lys paa deres Sti og paa den hellige Skrift, som før var mørk, og derfor bør vi takke og prise Herrens Navn.

Herrens Velsignelse har fulgt Ældsterne i det forløbne Aar, saa at de have set rige Frugter af deres Arbejde. Megen Modfølelse er forsvunden, og vi forvente, at Tiden snart vil komme, da alle Lande ville tilstede deres Indvaanere at tjene Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende. I Japan og Grækenland udføres et godt Arbejde, og Mormons Bog vil snart udkomme i det græske Sprog, hvorved Folket vil lære at kjende nogle af de største Sandheder i alle Tidsaldere. Herhjemme har Kirken ogsaa gjort Fremskridt. Saaledes har Præstedømmet hver Mandag Aften mødt til regulære Møder, hvilket har vist sig at være til stor Nytte for Deltagerne deri. Ligeledes have Kirkeskolerne udført et stort Arbejde, og Studenterne fra disse medtage en Aand og en Indflydelse, der er gavnlig baade for dem selv og for Alle, med hvem de komme i Berøring. Det samme kan siges om vore Søndagsskoler og alle andre Organisationer i Kirken. Præs. Lund beklagede meget, at det nylig opløste Legislatur ikke opnaaede at sikre Utah almindeligt Afhold med Forbud mod alle berusende Drikke samt Vedtagelsen af en Søndagslov, hvorved Sabatens Dag kunde helligholdes bedre end nu; men han formanede Enhver, der havde sluttet Pagt med Herren, til at holde sig borte fra Alt, hvad der kunde nedsætte os i Guds og Menneskers Agtelse, og til ikke at tage Del i Noget, som ødelægger vor Selvrespekt.

Konferencen var en af de bedste, der nogensinde var afholdt i Zion, og der uddeltes i de 3 Dages Møder meget af det rige aandelige Manna, der vil bringe Liv og Næring til Enhver, som nyder deraf. Afholdssagen var Gjenstand for speciel Opmærksomhed, og Folket vil sandsynligvis gjøre sig rede til ved Valgurnen selv at afgjøre, hvilken Gud de ville tjene; vi haabe, at Bakkus Altre maa omstyrtes, og at Maadehold og Frugalitet maa blive satte i Højsædet i Nationens hellige Haller.

Paasken i Jerusalem.

Direktøren for det kgl. Bibliotek i Berlin, Professor Flemming, har i et tysk Turistblad givet følgende Skildring af Paasken i Jerusalem:

„Se, vi drage op mod Jerusalem" er et Ord, der gjælder endnu den Dag i Dag som for 1900 Aar siden for Tusinder og atter Tusinder. Paaskefesten sætter utallige Pilgrimsskarer i Bevægelse, thi hele den vest-

landske Kristenhed strømmer, saavidt den hylder den katholske Bekjendelse, til den evige Stad, der endnu æres som saadan af tre Verdensreligioner: Jødedommen, Kristendommen og Islam. Jødiske Pilgrimsskarer, som for 2000 Aar siden i broget, festlig Brimmel fyldte Gaderne, savnes dog ganske vist nu, thi siden Templets Ødelæggelse højtideligholdes Pescarsch-Festen i Stilhed og er fra en offenlig Fest bleven en Familiefest.

Pescarsch var i Israels forkananæiske Periode en Maanefest, som man fejrede om Foraaret, naar Maanen havde „passeret" sit Kulminationspunkt — Ordet betyder „Forbigangen" — med andre Ord, naar det var bleven Fuldmaane. Derefter blev Passah-Festen forbunden med Matzos-Festen — Dagen for Høstens Begyndelse, men senere fejredes Pescharsch-Festen til Minde om Jødernes Udgang af Ægypten. Den egentlige Fest bestaar i Pescharschmaaltidet, og det afholdes endnu ganske efter de samme Forskrifter som paa Kristi Tid.

Under den kristne Paaskefest i Jerusalem omdannes ikke alene Huset til et Festlokale, men ogsaa Gaderne. Tusinder af Pilgrimme fra de østlige Lande, i hvilke den græsk-katholske Kirke og dens orientalske Søsterkirker, Grækere, Russere, Armeniere, Syrer, Kopter, ja endog Abyssiniere bølge gjennem Byens Gader og trænges om de festlige Steder; navnlig strømme de til Gravkirken, paa Pladsen foran hvilken der paa disse Dage falbydes Mængder af Rosenkrandse, Kors, Helgenbilleder, Kjærter o. s. v. De kjøbes i store Masser af Pilgrimmene og blive derefter indviede af Præsterne. Men ogsaa fra Vestlandene ankomme talrige Pilgrimsskarer, thi de festlige Steder og navnlig det fornemste, Gravkirken, tilhøre Latinerne, de romerske Katoliker og Grækerne i Fællesskab. Latinernes Paaskefest afholdes forud for Grækernes, da disse endnu regne Tiden efter gammel Stil.

Palmesøndag finder da under Tilstrømning af uhyre Menneskemasser Palmeindvielsen Sted i Gravkirken. Den latinske Patriark indvier de ham rakte Palmegrene og uddeler dem, hvorefter det samlede Præsteskab og Munkene — hver enkelt med sin indviede Palmegren — i højtideligt Optog drager gjennem Kirken. Disse Optog fornys derefter daglig og naa deres Højdepunkt paa Langfredag, da Processionen bevæger sig ad via dolorosa — den Vej, ad hvilken Kristus vandrede til Golgatha — og ved dennes 14 forskellige Stationer holdes der den nævnte Dag Prædikener i syv forskellige Sprog. I selve Gravkirken giver Franciskanerne samtidig en dramatisk Fremstilling af Korsfæstelsen, idet en Dukke i Legemsstørrelse nagles til Korset. Natten til Paaskedag afholdes en højtidelig Gudstjeneste, under hvilken Præster og Pilgrimme med Fakler i Hænderne og under Afsyngelsen af Hymner drage omkring den hellige Grav.

Ved Grækernes Paaskefest samles Deltagerne hovedsagelig om to Hovedpunkter: Fodvaskningen og den hellige Ilds Under. Fodvaskningen finder Sted Skjærtorsdag paa Pladsen foran Kirken paa en noget op-

højet Estrade. I højtideligt Optog bevæge de græske Præster, deraf 12 i røde Dragter, fulgte af Patriarken, der er iført alle Tegn paa sin Værdighed, sig til Estraden, paa hvilken der er anbragt en Tronstol, nogle Bænke, et Fad og en Sølvvandkande. Festen aabnes med en Lovsang af Præsterne. Derefter oplæser Præsten et Affnit af Biblen og afører sig hele sit prægtige Ornat, saa at han tilsidst kun er iført en simpel hvid Dragt, hvorpaa han vasker de 12 Præsters Fødder, idet han hælder dem noget Vand over den højre Fod og derefter aftørrer dem med sin Dragt. Kun den, der skal forestille Petrus, vægrer sig ved at lade sine Fødder vaske og giver først efter længere Tids Nølen efter. Derefter ifører Patriarken sig atter sit Ornat, og en Prædiken danner Afslutningen paa den hellige Handling. Processionen vender tilbage til Kirken, omgiven af Hundreder, hvis højeste Ønske det er at blive bestænket med en Draabe af det resterende Vand. Forøvrigt indskrænkes denne Ceremoni ikke til Grækerne alene, men er ogsaa indført af Latinerne, ja endog af Abyssinierne, der ved denne Lejlighed opføre en af deres liturgiske Danse.

Mest berømt af alle Paaskefestlighederne er imidlertid den hellige Ilds Under. Festen begynder Lørdag før Paaskedag Kl. 2 om Eftermiddagen, men allerede Langfredag, altsaa 24 Timer forinden, indtage de første Pilgrimme, for Størsteparten Russere, deres Plads i Kirken, udrustede med Tæpper, Spisevarer, Vand og Lys, og tilbringe Natten i Kirken. Denne fyldes mere og mere, indtil den sidste Plads er optaget, saa at de tyrkiske Soldater, hvis Antal er imellem 5 og 600 Mand, og som skulle opretholde Ro og Orden, have stort Besvær med at løse deres Opgave og ofte maa skride ind overfor Mængden. Dennes Ophidselse, Skraal og Trængsel om Pladserne øges fra Time til Time, indtil Ceremonien endelig begynder.

Patriarken, fulgt af Præsterne, viser sig nu og gaar tre Gange rundt omkring den hellige Grav, hvorefter han træder ind i Gravkapellet. Processionen standser, og den nys saa støjende Mængde er aldeles stille. Da bliver et brændende Lys rakt frem fra Graven, og nu bryder en vild Jubel løs. Alle trænge imellem hverandre for saa hurtigt som paa nogen Maade muligt at faa deres Lys tændte; de Foranstaaende række de bagved staaende Ild, og i et Nu er den store Kirke forvandlet til et Lyshav, og man giver sin Glæde og Jubel tilkjende, ofte paa de besynderligste Maader.

Muhamedanerne ville ikke staa tilbage for de Kristne med Hensyn til Fest. I Paasketiden holde disse Valfart til Nebi Musi. Moses Grav, en stor, religiøs Folkefest med en kjæmpemæssig Procession. Deltagerne i Festtoget komme langvejs fra til Jerusalem. Foran Regeringsbygningen ordnes Skarerne af Pilgrimme, deriblandt hylende og dansende Dervischer, da saadanne aldrig bør savnes ved slige Lejligheder i Orienten. De

højeste muhamedanske Gejstlige i Staden og den tyrkiske Pascha med Følge, alle til Hest, danne Slutningen paa Toget. Med flyvende Faner og under ensformig Musik fra Pauker og Cymbler, under højlydte Bønner og anden Larm gaar Toget gjennem Jerusalems Gader ud ad Stefansporten. Her have allerede Tusinder af Tilskuere givet Møde, og maleriske Grupper ses paa Skraaningerne af Tempelbjerget og Oliebjerget, og holde Portens Tinder og Bymuren besat; her udfolder sig nu et saa egenartet, farveprægtigt og livligt Billede, som kun Orienten kan frembyde. Telte ere opslaaede til fornemme Damer, der ville nyde Skuet i al Bekvemmelighed, Sælgere byde Forfriskninger til Salg, og overalt er der opstillet tyrkiske Soldater til Opretholdelse af Orden og Sikkerhed. Toget bevæger sig til Egnen omkring Gethsemane, hvor en Mufti foran Paschaens Telt holder en Bøn, medens de egentlige Pilgrimme drage videre, og den nysgerrige Mængde bølger tilbage til Byen igen.

Jeanne d'Arc eller „Jomfruen af Orleans" er nu bleven en Helgen.

Det er nu 497 Aar siden, at denne i Historien saa mystiske Personlighed saa' Dagens Lys i en lille Landsby, Domrémy, i Frankrig. Hun var Datter af en velstaaende Landmand og var et flittigt, opvakt og religiøst Barn. Hendes Skolekundskaber vare meget tarvelige; men hun syntes allerede i en tidlig Alder at have Syner og Drømme og paa en mystisk Maade at faa Indskydelser og Kundskaber om Ting og Forhold, som ingen almindelige Dødelige kunde bibringe hende. Hun var en varm Patriot og elskede sit den Gang ulykkeligt stillede Fædreland. Englænderne havde allerede erobret det halve Frankrig og belejrede nu Orleans, rede til at suge dets Hjerteblod. Frankrigs Konge var den svage, raadvilde Karl VII. Krigens Rædsler naaede ogsaa Jeannes Hjem, og Sagnet gaar, at som Svar paa hendes Bønner viste den hellige Guds Moder sig for hende og sagde, at hun var udset til at være Frankrigs Befrier. Hun skulde undsætte Orleans og uddrive Fjenden, føre Karl til Reims og se ham blive kronet til Konge. Hun begav sig imod sine Forældres Villie til den kongelige Statsbefalingsmand i Boucouleurs, og han lod sig ved hendes indtrængende Bønner bevæge til at sende den 17aarige Pige, forklædt som Mand, til Kongen. Den uvidende og uerfarne Bondepige vandt Kongens Tillid, og til Trods for de letsindige Hoffolks og Omgivelsers Spot forsynede han hende med en lille Hærafdeling, med hvilken hun kom sine modløse Landsmænd til Undsætning og forsynede dem med Levnetsmidler. De fattede Tro paa hendes guddommelige Sendelse og opflammedes ved hendes magiske Nærværelse til nyt Mod, og

hun udviste en Klogskab og et Feltherretalent, der næsten vakte Misundelse hos de virkelige Generaler. Hun tvang Englænderne til at hæve Belejringen, og hun blev deres Skræk overalt, hvor hun viste sig paa sin Ganger og med sin Fane. Efter 2 Maaneders Forløb havde Fjenden intet blivende Sted, og 3 Maaneder senere, den 16. Juli 1429, førte hun sejrrig Karl til Reims, hvor han kronedes til Konge. Han følte sig i stor Taknemlighedsgjæld til sin Befrierinde, men hun udbad sig kun som Belønning, at hendes lille Fødeby maatte blive fritaget for Skat. Hendes Mission var nu efter hendes egen Mening endt, men Kongen vilde ikke miste hende, og hun deltog derfor videre i Sejren. Uheldigvis opkom der Misundelse, ja Had imod hende hos Soldater i hendes egen Hær, som kun modstræbende adløde hendes Befalinger; da hun en Dag blev saaret i det ene Ben, syntes hun at tabe Tilliden til sig selv og blev omsider taget til Fange af Burgunderne, som overleverede hende til England. Her fik hun en meget slet og gemen Behandling; man anklagede hende for at staa i Ledtog med Djævelen, og Præsterne sluttede sig med Begjærlighed til Angriberne. Dødsdømt førtes hun den 24. Maj 1431 til Baalet, men Rædslen for den frygtelige Død bevægede hende til at erklære sig skyldig i det, man anklagede hende for, og hun førtes derpaa tilbage til Fængslet. Englænderne holdt imidlertid ikke deres Løfte, og 6 Dage senere brændtes hun, kun 19 Aar gammel, paa Torvet i Rouen. Dette er i Korthed denne enestaaende Kvindeskikkelses Historie.

Efter Familiens Initiativ blev hendes Sag paany undersøgt, og 25 Aar senere blev det ved højtidelig Dom erklæret, at hun var uskyldig og ren for Alt, hvad hun var bleven beskyldt for, og det blev fastslaaet, at hun havde været et Redskab i Himmelens Haand til at afgjøre to store Rigers Fremtids-Skjæbne. Paa Stedet, hvor Baalet endte hendes unge Liv, blev der rejst en Æresstøtte; det samme fandt Sted flere andre Steder, og hun levede i Folkemunde fra Slægt til Slægt som Frankrigs Befrier og Skytshelgen. Nu, den 18. April 1909, altsaa 478 Aar efter hendes Kjætterdød, blev hun i Rom i Overværelse af 30,000 franske Pilegrimme kanoniseret eller indviet til Helgen af Paven i Peterskirken og blev ved denne Lejlighed bistaaet af 13 Kardinaler og 60 franske og mange italienske Biskopper.

Dette minder nærmest om, hvad Frelseren sagde i sin Tid: „Vee Eder! at I bygge Profeternes Grave, men eders Fædre sloge dem ihjel." Det mystiske ved Jeanne d'Arcs Person og Fremtræden staar endnu som en uklar Gaade i Historien; men Faktum er, at hun i Trængselens Stund frelste sit Folk og indgjød dets Arvefjender Respekt, og Millioner af ortodoxe Katholiker ville nu betragte hende som et celestialt Væsen og søge hendes Indflydelse og Forbønner.

Lørdag den 1. Maj 1909.

Andrew H. Andersen,

Præsident over Aarhus Konference, blev født den 10. Januar 1878 i Sorring, Aarhus Amt, Danmark. Han indlemmedes i Jesu Kristi Kirke ved Daab den 12. Februar 1889 og fulgte sine Forældre til Utah i September samme Aar. En Del af Tiden har han boet i Ephraim, men har nu sit Hjem i Fountain Green, Sanpete County. Broder Andersen har nydt en særdeles god Undervisning og viste sig som en opvakt og flittig Elev i Skolen. 19 Aar gammel tog han et 2-Aars Kursus i Handelsvidenskab, fuldendte sine Studier i den halve Tid og tog sin Afgangsexamen fra Snow Akademie i Ephraim med speciel Udmærkelse. Han lagde sig efter Faareavl og har været heldig i den Forretning, ligesom han har nydt Tillid og Anerkjendelse fra Kolleger, som han i Industriens Interesse har repræsenteret baade i og udenfor Staten Utah.

A. H. Andersen

I religiøse Affærer har han ogsaa taget aktiv Del, saa at han fra Medlem i Diakonernes Kvorum, hvor han fungerede som Sekretær i en ung Alder, er gaaet igjennem de forskjellige Grader, indtil han nu er en af de Halvfjerds. Da han i 1906 modtog Kaldelse til at udføre en Mission til Skandinavien, gik han tilbage til Snow Akademie som Volontær i et Missionskursus, og inden han graduerede, anvendtes han som Lærer i 2 Klasser.

Han ankom til Kjøbenhavn den 20. August 1907 og fik anvist Trondhjems Konference, Norge, som Arbejdsmark; her præsiderede han i 9 Maaneder over Bodø og Levanger Distrikter og i 7 Maaneder over Trondhjems Konference. Under sin Virksomhed i den Del af Vingaarden fandt han rig Anvendelse for den Hengivenhed og Nidkjærhed, han nærede for sin Religion. I Norges uendelige nordlige Skjærgaard besøgte han Øer, hvor ingen Mormonældste før havde sat sin Fod. Her

omdelte han Skrifter og afholdt Møder overalt, hvor han kunde finde en Dør aaben. Han foretog 2 Rejser i de arktiske Egne i det nordligste Norge, mere end 500 danske Mil fra Konferencens Hovedkvarter. Paa denne Rejse talte han i Hammerfest, Jordens nordligste By, ved det første offentlige Møde, som nogen Ældste havde afholdt der, ligesom han ogsaa havde Lejlighed til at prædike Evangeliet til en lille Samling Lapper i et Hus i Lødingen.

Paa den sidste Rejse ledsagedes han af Konferencens Sekretær, Ældste G. Walter Christophersen, som ved sin dejlige Barytonstemme fremkaldte mangen behagelig Stemning baade i Møder og ved andre Sammenkomster i det fjærne Nord.

Den 31. December 1908 blev han af Missionspræsident Søren Rasmussen løst fra sin Stilling i Trondhjem og beskikkedes til at afløse Præs. Charles Jensen i Aarhus, hvilken Plads han i Dag indtager. Her har han et stort Virkefelt, hvor hans Missionserfaringer ville komme ham til stor Nytte, og hvor han sammen med et Korps af energiske og dygtige Missionærer ved Enighed i Tro og Arbejde vil bidrage sit til at skabe en heldbringende Fremtid for Værket i Aarhus Konference.

Til Missionærerne.

Alt bebuder nu, at Foraaret endelig kommer. Marts var en ualmindelig kold Maaned og bragte os mere Sne end hele Vinteren; men April smiler til os med Løfte om gode Dage i den nære Fremtid, hvilket bør være et Signal for Ældsterne til at berede sig paa udendørs Virksomhed. Prædiken i Gader og paa offentlige Pladser kan nu paabegyndes og Omdeling af Skrifter og Bøger foretages, uden at ugunstigt Vejr træder hindrende i Vejen.

Naar vi udføre dette Arbejde, bør vi ikke tænke paa, hvad der er mest behageligt for os; thi vi have en Pligt at opfylde, og vi bør udføre den som Mænd. Barnagtig Tilbageholdenhed med Hensyn til at træde frem for Offentligheden maa overvindes og Mod, Uforsagthed og Udholdenhed træde i Stedet. Det kan ikke nytte at tage svage, vaklende Bestemmelser; kun ved at bringe dem i Udførelse udvikles vor Virksomhed, og vor Glæde forøges. Vore Brødre gaa ofte til deres Arbejde med Vankelmodighed, ja undertiden med Frygt og Bæven, men de voxe sig stærke ved at udøve deres Arbejde, og de ville vende tilbage med Lov og Pris og Tilfredshed i deres Sjæl. Der er en guddommelig Tilfredsstillelse i Udøvelsen af vore Pligter til Trods for Modstand og personlig Forsagthed. Det hjælper til at udvikle Mænd af vore „Drenge“ og fremavler Udholdenhed og Velbefindende baade fysisk og mentalt.

Vi ønske, at 1909 skal blive en Sejrstid i Kampen mod Vildfarelse og til Fremme af Sandhed og Ret paa Jorden. Enhver Missionær, som er iklædt det hellige Præstedømmes Myndighed, bør være udrustet til Striden og bevæbnet med Aandens Sværd. Vor Kamp er ikke mod „Kjød og Blod"; heller ikke forlanges det, at vi skulle indlade os i Strid og Diskussioner med Verdens Sekter og forskjellige Partier; men Aandens Sværd bør blinke i den evige Sandheds Lys, skarpt og rede til at føres med Guds Krafts Arm, saa at det kan skille Godt fra Ondt, Guds Ord fra menneskelige Traditioner. Enhver Soldat i Herrens Hær bør være tapper i Jesu Vidnesbyrd og overvinde Frygt, Tøven og Vankelmodighed. Vi foretage et stort og betydningsfuldt Felttog, og Himmelens Magt er og vil være med os. Vi skulle føle dens Nærværelse, og ved dens Bistand ville vi gaa fremad fra Sejr til Sejr.

Maaske vi ikke faa Resultaterne af vore Bestræbelser at se lige strax; men de ville derfor ikke forblive frugtesløse. Maaske vi komme til at saa Sæden, medens Andre ville høste Frugten; men vort Arbejde vil ikke være spildt. At prædike paa Gader og aabne Pladser kan maaske betragtes som kun at tale i Luften; dog kan det hænde, at et rent og sandfærdigt Vidnesbyrd vil gjennemtrænge en Forbigaaende, og at Ordene ville leve i Erindringen, indtil en eller anden Tildragelse i Vedkommendes Liv i Fremtiden vil vække dem til fornyet Liv i Gud. Tiden bør flittigt anvendes, medens den er gunstig; den er altfor kostbar til at ødsles hen til Unytte. Tid, Talenter og Midler, der anvendes i Missionens Tjeneste, ere alt for værdifulde til at blive forødte i Ørkesløshed og doven Efterladenhed. Evangeliet skal prædikes til „al Skabningen"; hver eneste Ældste er kaldet til at udføre sin Del af dette endeløse Arbejde. Dersom han ikke gjør det, vil han evigt angre det; men dersom han udfører det, vil han nyde evig Glæde baade her og hisset, og han vil ingenlunde miste sin Løn. Lad derfor Undskyldninger, Utilfredshed og Hindringer ryddes til Side. Gaa frem i Guds Styrke og med Præstedømmets Magt, og opløft eders advarende Røst til Verden om Dommen, som vil komme. Forkynd Gjengivelsen af det eneste sande Evangelium, tilkjendegivet ved Aabenbaring i de sidste Dage. Fremstil dets Skjønhed, dets Simpelhed, dets Guddommelighed og fuldkomne Harmoni med den hellige Skrift. Naar I citere Skriftsteder, vær da sikre paa, at I anføre Ordene netop, som de findes i Skriften; forsøg ikke at lægge til eller at forbedre Sproget deri, men gjengiv dem netop, som de findes trykte, og dersom I ikke ere sikre paa at kunne huske dem udenad, saa læs dem fra Bogen, og gjør det højt og tydeligt. Naar I tale, da gjør det ifølge Aandens Indskydelse og giv eder Tid, saa at Aanden kan faa Lejlighed til at virke paa eders Sind. Tal ikke med en altfor høj og tordnende Røst, men heller ikke med en svag og mumlende Stemme eller for hurtigt. Lidt Øvelse i Ydmyghed, men dog Bestemthed vil snart raade Bod paa Ufuld-

kommenheder, og Selvtilliden vil tiltage. Hvor det er muligt, bør Sang optage en Del af vore Møder i Stræder og paa aabne Pladser, og Bøn bør ikke være en Formalitet, men udføres i den rette Aand. Indlad eder ikke i Diskussion ved eders Gademøder, og skjænk ikke Spørgsmaal Opmærksomhed, der kun ere beregnede paa at forstyrre eller at vække Opsigt. Forklar vore Principper i Oplysningens Aand, og lad saadanne Personer, som enten ønske at modsige, eller som søge yderligere Oplysning, komme til eders Bopæl, eller, hvis I indbydes, gaa da til dem for at samtale med dem i Ro og uforstyrret. „Bliver ikke trætte af at gjøre Godt". Vedligehold eders Virksomhed, medens Tiden er gunstig, uden dog at overdrive den. Bevar eders Stemme og fysiske Styrke. Lad Alt udføres med Maade, men vær oprigtige, udholdende, hengivne og aandeligsindede, og Guds Kraft vil hvile paa eder alle til eders Hjerters Fryd og Glæde i det Arbejde, som I udføre til Guds Navns Forherligelse og Menneskesjæles Frelse. Gud velsigne eder, Brødre, i eders Kjærlighedsarbejde.

Chas. W. Penrose.

Foranstaaende Raad og Instruxer fra Præsidenten over den europæiske Mission ere oversatte fra „Millennial Star" og beregnede paa at gjælde ogsaa for Ældsterne i den skandinaviske Mission, dog med Undtagelse af den Del, der omtaler Gadeforsamlinger, som ikke tilstedes i denne Mission. Den behagelige Aarstid er nu forestaaende ogsaa hos os, og der maa tages fat paa vort Missionsarbejde med Flid og Iver. Lad os tænke paa det Ansvar, der hviler paa Enhver, som har paataget sig at repræsentere Herrens Værk i vore Fædres Land. Kom Profeten Ezek. 3. Kap. 17—19 Vers ihu, naar han siger: „Du Menneske-Søn! Jeg har sat dig til en Vægter for Israels Hus, og du skal høre af min Mund og advare dem paa mine Vegne. Naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visseligen dø, og du ikke advarer ham, og ikke taler for at advare den Ugudelige for hans ugudelige Vej, for at frelse hans Liv, da skal den Ugudelige selv dø i sine Misgjerninger, og jeg vil kræve hans Blod af din Haand. Men naar du har advaret den Ugudelige og han dog ikke omvender sig fra sin ugudelige Vej, da skal han dø i sin Misgjerning, men du har din Sjæl frelst."

Derfor, Brødre, lader os benytte de foranstaaende Formaninger og Raad og lægge hele vor Sjæl i vort Arbejde og fri os fra Ansvaret for Slægtens Blod; thi det vilde være grusomt for os, hvis nogen Sjæl paa Afgjørelsens store Dag skulde kunne bebrejde os, at vi havde forsømt at advare dem, medens vi havde Lejlighed dertil. Hvem af os kan erstatte en eneste Sjæls Blod, hvis det kræves af os?

Vi ville samtidig opmuntre enhver især af de Hellige til at anse sig selv for at være en Missionær og ved en hæderlig Vandel og et gudeligt Levnet vise vore Medarbejdere og Omgangsfæller, at vi ere i Be-

siddelse af Noget, der har gjenfødt os til et nyt Menneske, og samtidig gribe Lejligheden til at vise dem, hvorledes en saadan Gjenfødelse kan foregaa. Lad os ikke sætte vort Lys under en Skjæppe, men paa en Lysestage, saa at Alle kunne se og vor Guds Navn æres ved os. — Red.

Ankomst. Erastus Christiansen fra Mayfield, Utah, ankom til Kjøbenhavn den 15. April, og vi byde ham hjertelig Velkommen.

Afløsning. Efter et vel og hæderligt udført Arbejde ere efternævnte Brødre afløste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien for at rejse hjem:

Paul K. Nielsen (fra Salt Lake City) fra Kristania Konference den 25. Marts.

Nels C. Madsen (fra Summit, Washington Co., Utah) fra Aalborg Konference den 28. Marts; begge disse Ældster afsejlede fra Liverpool den 1. April med Dampskibet „Dominion".

Nephi W. Hansen (fra Draper, Utah) fra Kristiania Konference den 18. April, afsejlede fra Liverpool den 22. April med Dampskibet „Canada".

Jens C. Nielsen (fra Levan, Utah) fra Aalborg Konference.

Robert Andersen (fra Salt Lake City) fra Kjøbenhavns Konference.

Niels Jensen (fra Providence, Utah) fra Kjøbenhavns Konference. De tre sidstnævnte forlod Esbjerg den 27. April og afsejlede fra Liverpool den 29. April med Dampskibet „Laurentic". Maa Herren give dem en lykkelig og god Rejse over Hav og Land og bringe dem glade og tilfredse tilbage til Hjemmets Arne.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Lørdag den 10. April Kl. 8 tog Konferencemøderne i Aalborg deres Begyndelse i vort eget smukke Forsamlingshus, Valdemarsgade Nr. 2. Tilstede vare foruden de i Konferencen virkende Missionærer og mange Hellige: Missionspræsident Andrew Jenson og som Besøgende A. H. Andersen, Præs. fra Aarhus, samt Ældste Morten O. Jensen fra samme Konference, ialt 24 Utah-Ældster.

Efter at Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej," var afsunget og Aabningsbønnen opsendt af Ældste Jens C. Nielsen, fremstod Præs. Isaac A. Jensen og bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen, idet han udtrykte sin store Glæde ved at have Lejlighed til paany at mødes med Missionærerne og de Hellige i Konference; han haabede, at Herren vilde besvare vore Bønner om en herlig Fest, rig paa Lys og Liv, der kunde opmuntre til fortsat Arbejde for Sandhedens store Sag.

Derefter aflagde Forstanderne over de forskjellige Grene og Distrikter

Rapport angaaende det udførte Arbejde, den nærværende Stilling og Fremtidsudsigterne i de respektive Arbejdsmarker, hvilket Alt var tilfredsstillende. Folket i Landdistrikterne synes mere venlige overfor Ældsterne end i Byerne; men til Trods for den Opposition, der gjør sig gjældende, vinde vore Missionærer mange gode Venner; især har dette været Tilfældet i Brønderslev Distrikt, hvor det i flere Tilfælde viste sig umuligt at afholde Møder overalt, hvor Venner indbød til saadanne, eftersom vi ikke havde Ældster nok til at komme til Stede. Præs. Andrew Jenson benyttede det øvrige af Tiden og dvælede især ved Organisationen af Kristi Kirke i hans Dage og Nødvendigheden af en lignende i vore Dage, da Kristus er Kirkens Hoved. Myndighed var nødvendig i Frelserens Dage, og den er det i vore Dage. Efter Frelserens Bortgang ordinerede Apostlene Mænd til at udfylde de ledige Pladser i de Tolvs Kvorum, og saaledes gjøres der i Dag i denne Kirke, fordi Jesus Kristus har givet sine Tjenere i vor Tid den samme Myndighed, som han gav sine Tjenere fordum. Mødet sluttede med Sang og Taksigelse af Ældste Niels N. Busk.

Søndag Morgen Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference. Af de statistiske Rapporter fremgik det, at der i Konferencen fandtes 4 organiserede Søndagsskoler med 24 Bestyrere og Lærere, 73 Børn af Medlemmer i Kirken og 39 af Ikke-Medlemmer.

Et afvexlende og udmærket Program blev derpaa udført af Aalborgs og Frederikshavns Skoler, hvilket vidnede højt om Flid og Arbejde af baade Børn og Lærere.

Præs. Andrew Jenson og A. H. Andersen talede derefter rosende og opmuntrende til de Hellige angaaende Søndagsskolens Betydning og dens velsignede Arbejde i vor Midte og udtrykte deres særdeles Tilfredshed med den store Tilslutning, Skolerne nyde overalt. Mødet sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Mødet Kl. 2 Eftermiddag aabnedes med Salmen: „Salems Konges Præstedømme". Bøn af Ældste Axel C. Nielsen.

Præs. Isaac A. Jensen aflagde derpaa Rapport angaaende Aalborg Konference og oplæste følgende statistiske Redegjørelse angaaende Virksomheden de sidste 6 Maaneder: Zions-Ældster i Konferencen 21; Smaaskrifter omdelte 63,416; Bøger 2,405; Fremmedes Huse besøgte 35,103; Indbydelser modtagne fra Fremmede 2,818; Evangelie-Samtaler 4,898; Medlemmer tillagte ved Daab 11; Ordinationer 2; Børn velsignede 25; Møder afholdte 577.

Enhver Ældste, som i de foregaaende Møder ikke havde talt, fik nu Lejlighed dertil, og følgende Ældster talte: James C. Peters, Lars Frederiksen, George S. Schow, Charles H. Sørensen, James A. Johnsen, Edward Jensen, James C. Sørensen, Lorenzo Petersen, Don D. Hansen og Peter R. Petersen. Det var baade interessant og glædeligt at lytte

til de varme og stærke Vidnesbyrd, som disse Brødre hver især aflagde i de saa Minutter, der var tilstaaet dem. Ældste Morten C. Jensen talede derefter og dvælede ved Herrens underfulde Veje mod Menneskenes Børn og hans Hensigters Opfyldelse.

Til Afvexling sang Koret en Sang, hvorefter Præs. Andrew Jenson foreslog Kirkens almindelige saavelsom lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, hvilket Alt blev enstemmigt vedtaget. Dernæst oplæste han Beskikkelserne for de næste 6 Maaneder som følger:

Isaac A. Jensen, Præsident for Aalborg Konference med George S. Schow som Konferencens Sekretær. Forstander for Aalborg Gren: Ole C. Larsen med George S. Schow, Charles H. Sørensen, James A. Johnsen og James Jensen som Medarbejdere.

Thisted Distrikt: Niels Petersen og Edward Jensen.

Frederikshavns Gren: Jens C. Christensen, Forstander med James C. Sørensen som Medarbejder.

Hjørring Gren: John M. Jensen, Forstander med James C. Peters som Medarbejder.

Ribe Gren: Jens C. Hansen, Forstander med Lars Frederiksen som Medarbejder.

Axel C. Nielsen og Lorenzo Petersen beskikkedes til at aabne en ny Arbejdsmark i Skive og Omegn.

Præs. Andrew Jenson talede derefter en kort Tid og udtrykte sin Tilfredshed over Ældsternes Vidnesbyrd og ligefremme hjertelige Udtalelser, der alt vidnede om, at de nød Aanden af deres Kaldelse. Han dvælede derefter ved den existerende Splid og Meningsforskjel angaaende religiøse Spørgsmaal og viste, at saalænge Menneske-Bud og -Lærdomme fortrænge Jesu Lærdomme og hans Bud, saa længe vil Virvar herske og Uenighed trives. Sandheden er aldrig splidagtig med sig selv og bringer ikke Meningsforskjel, men Enhed og Harmoni, og deri — og deri alene — findes Frelse og Salighed. Han indbød til Slutning Enhver til at komme og drikke af det evige Livs Kildevæld, som det udspringer fra Gud ved Aabenbaring til hans Tjenere i Kjødet. Mødet hævedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 7 fortsattes Konferencen. Mødet aabnedes med Missionspræsident Jensons stemningsfulde Sang: „Blæs sagte, I Vinde fra iskolde Nord". Bøn af Ældste John M. Jensen.

Præs. A. H. Andersen var den første Taler. Han tog til Text: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse". Han viste ud fra disse Ord, hvor farligt det er at lære Andet end Jesu Lære ren og uforfalsket, som den er i Biblen. Missionspræsident Andrew Jenson var den næste Taler. Han dvælede især ved den store Betydning, vor Frelsers Opstandelse havde; det var jo denne,

der var den sande Kristendoms urokkelige Grundvold. Han beviste, at Læren om Tro alene, uden Gjerninger i Overensstemmelse med Troen, er baade farefuld og forkastelig, og at megen Synd og Last søger et falsk Skjul under denne Paastand. Han tilbageviste de falske Beskyldninger, som udslynges mod os, at vi ikke ere Kristne, og opfordrede vore Anklagere til at bevise, at vi ikke i højere Grad end nogen anden Trosbekjendelse i Verden i Dag tage Guds Ord til vor Rettesnor og betragte hans Bud som vor Lov. Hvad angaar vor Moral, da var han saa lykkelig at kunne sige med Sandhed, at Ungdommen af begge Kjøn i Utah har lært fra deres spæde Barndom, at Kyskhed er mere værd end deres Liv Tusind Gange; lad saa Verden sige og tro derom, hvad den vil. Mødet sluttedes med Salmen: „O, min Fader, du, som troner i en navnløs hellig Fred". Taksigelse af Ældste Jens C. Nielsen.

Samme Dag udførtes en højtidelig Daabshandling, hvorved 6 Medlemmer tillagdes Kirken, og alle de Tilstedeværende frydede sig over Herrens særdeles Naade og Miskundhed mod hans Børn paa Jorden, som vilde vende sig til ham.

Mandag afholdtes to Præstedømsmøder, hvor enhver af Missionærerne havde Lejlighed til at meddele sine personlige Erfaringer og Følelser. Ligesaa toges det under Overvejelse, hvad der bedst kunde gjøres for at vinde det størst mulige Udbytte af vore Ældsters Tid og Flid. Gode Raad, Lærdomme og Opmuntringer bleve givne af Præsidenterne Andrew Jenson, Isaac A. Jensen og A. H. Andersen, hvilke bleve en Kilde til Glæde og fornyede Bestemmelser hos Missionærerne om at fordoble deres Energi og Virksomhed i det Godes Tjeneste.

Mandag Aften samledes de Hellige til Nadvermøde. Efter at Alle havde deltaget i det hellige Maaltid, gaves der gode Raad og Lærdomme angaaende de Helliges Hverdags-Pligter. Derefter foresloges Grenens forskjellige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tillid og Forbønner, hvorefter Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften afholdtes Ungdomsforeningernes Konference. Af de fremlagte Rapporter fremgik det, at Organisationerne vare i en trivelig Forfatning og vare nyttige for ethvert Medlem. Et udmærket Program præsteredes derefter af Aalborgs Forening, hvorefter de præsiderende Brødre fremsatte gode og belærende Bemærkninger. Mødet sluttede med Sang og Bøn af Ældste Morten C. Jensen.

Onsdag Aften holdt Præs. Andrew Jenson et overmaade interessant Foredrag om sine Besøg og Oplevelser i andre Lande og blandt andre Folk; en stor Tilhørerskare skjænkede ham udelt Opmærksomhed.

Torsdag Aften fandt denne mest vellykkede Konference i Aalborg sin endelige Afslutning ved en festlig Sammenkomst til Ære for Missionærerne og vore Gjæster, forinden hver gik til sit respektive Virkefelt,

og vi føle Trang til at takke Alle, som hjalp til at gjøre denne Konference saa festlig i alle Maader, og til at nedbede Herrens rigeste Velsignelse over de Hellige og Ældsterne i Aalborg Konference.

Geo. S. Schow,
Konference-Sekretær.

Kyskhed.

Af Sarah E. Mitton i „Liahona".

Kyskhed, du min Sjæls kostelige Klenodie! I mit Livs forsvundne Dage har jeg vaaget over dig og værnet om dig som den mest følsomme Plante. Du og jeg ere voxede op sammen, saa at du nu er den herskende Magt i min Karakter. Ilden i mit Øje, Smilet om mine Læber, Tankerne, født i mit Sind for senere at formes til Ord og Daad, have alle deres Ophav hos dig, velsignede og dyrebare Renhed. Har jeg gjort dig til min Træl? Nej, men kjærligt har du uddannet mig til din Tjener, og det er min sandeste Stolthed og min højeste Fryd at tjene dig vel. Du er min trofaste Følgesvend, som gaar, hvor jeg gaar hen, og følger mig, naar jeg vender tilbage; jeg ser dig ved min højre Side, og fra min venstre viger du ikke. Jeg elsker dig af min hele Sjæl, fordi du alene gjør mig lykkelig, og jeg vil ikke bytte dig bort for Diamanter og kostelige Stene. At sælge dig vilde gjøre mig ussel og arm; thi for mig har du mere Værdi end Bjerge af Sølv og Dynger af glinsende Guld. De ere kun Prydelser til Behag for Øjet, medens du, o Kyskhed, er Sjælens Pryd og Hjertets højeste Ideal. Dog, værdifuld, som du er, har ogsaa du dine Modstandere, der ere dine svorne Fjender, Laster, der i deres Flitter altid ere rede til at efterstræbe dig ligesom Jægeren det forjagede, unge Daadyr, og de ville, hvis de kunne naa dig, trampe dig til Døde. Derfor, Kyskhed, er du et end mere dyrebart Liggendefæ; ingen Mand har nogensinde været og vil aldrig blive beskjæmmet med dig som Ledsager; thi Himmelen selv oplyses af din Renhed. Du er pur som Solens Skin; du er Himmelens Symbol og et Sindbillede paa Englenes Renhed.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).